

KATSAUKSIA

Unkarin työväenvallan murskaaminen

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

Kansojen liiton taakse keskittyvät voimat ovat jo antaneet esinäytöksen niistä tehtävistä, joihin maailman suurvallat tänä köyhällistön valtavan nousukauden aikana ovat aina valmiit yhteisiä voimiaan käyttämään. Unkarin työväenvallalta on syösty maahan kansainvälisen vihollisen iskuista. Ankaran saarron ja aseellisen voiman kautta ovat suurvallat kukistaneet itsenäisen Unkarin hallituksen ja jättäneet uuden valtamahdin luomisen määrittelemiensä ainesten käsiin. Ne voimat, joiden hyökkäysten edessä Bela Kunin hallitus kukistui, ovat selittäneet palauttavansa "kansanvaltaa" Unkarissa, sanoen ei koskaan ryhtyvänsä minkäänlaisiin tekemisiin epäkansanvaltaisen hallituksen kanssa. Tällainen selitys tulee niistä piireistä, jotka olivat aikoinaan veljellisessä liitossa tsaarin kanssa ja ovat edelleenkin minkäänlaisia liittolaisia.

Kymmenen kuukautta sitten solmittuun aseleposopimukseen liittolaiset tekivät erään lupauksen. Ne eivät luvanneet sekaantua Unkarin sisäisiin asioihin. Unkari saikin rauhassa kukistaa hapsburgilaisen valtaistuimen ja perustaa tasavallan. Vallankumous suoritettiin ilman kansanjoukkojen kiinteää yhteyttä. Liittolaiset katsoivat päältä, mutta eivät sekaantuneet asiain kulkuun. Viime maaliskuussa suoritettiin sitten vallankumoussarjan lopullinen näytös. Ilman verenvuodatuksia ja väkivaltaa tapahtui vallansieto presidentti Karolyiltä sosialistien ja kommunistien edustajille. Uusi hallitus kykeni luomaan järjestystä asemaan ihmeteltävällä nopeudella. Samalla se ryhtyi järjestämään maan taloudellisia ja valtiollisia oloja sosialistisen työväestön vaatimuksien mukai-

sesti. Siinä se joutui kuitenkin tekemään liittolaisten miehestä vakavan rikoksen. Se pyrki panemaan voimaan neuvostojärjestelmän työväenuokan ehdottaman hallintovallan alaisena.

Tuskin oli Bela Kunin edustama hallitus ottanut kunnolleen ensimmäiset askeleensa laajakantoisessa uuden yhteiskunnan luomistyössä, kun liittolaisten hyökkäystoimet olivat jo täydessä käynnissä. Rumanialainen armeija alkoi ensin hyökkäyksen, jota sitten seurasivat tsekko-slovakit, samalla kun ranskalaisten johdolla alettiin järjestää valkokaartia Unkarin rajojen sisälle. Kolmisen kuukautta kestäneen sodan aikana saavutti nuoren työvänehallituksen punainen armeija huomattavia voittoja, kunnes lopulta liittolaisten painostus pakotti neuvostohallituksen luopumaan vallastaan.

Siihen sekaannukseen, mikä Unkarissa on vallinnut Bela Kunin hallituksen kukistumisesta saakka, yritetään nyt luoda järjestystä vaalien kautta järjestettävän perustuslakikongression kautta. Pidetään mahdollisena, että sosialistit pääsevät enemmistöksi. Mutta liittolaisilla on moniaitain keinoja työväenvallan ehkäisemiseksi. Se mitä tapahtui Puolassa, voi uudistua missä maassa tahansa, jossa vaan työväestö yrittää omien voimiansa tarttua hallitusohjoihin. Kun Puolassa talonpojat ja sosialistit muodostivat ministeristön Moraczewskin johdolla, niin liittolaisten kieltäytyivät sitä tunnustamasta. Tämän hallituksen oli mahdoton saada elintarpeita, rahaa, raaka-aineita tai aseita ja niin se joutui syrjäytymään liittolaisten esille puskeman Paderewskin ja hänen vanhoillisen ministeristönsä tieltä. Paderewskin hallitus sai oitis liittolaisten tunnustuksen.

Uuden hallituksen suojassa toimituissa vaaleissa olivat kaikki mahdolliset voimat liikkeellä sosialisteja vas-

taan Yksinpä saarnastuolitkin asetettiin Jiittolaismielisen politiikan palvelukseen. Kaikkialla julistivat papit kansalle, että "jos te haluatte, että liittolaiset lähettävät meille ruokaa ja vaatteita ja bankkivat melle aseita, niin teidän on äänestettävä Paderewskia. Haluatteko saarron poistamista? Haluatteko hillitä talveksi? Haluatteko raaka-aineita selsauksissa oleviin tehtaisiin? Haluatteko lääkkeitä ja käärretarpeita sairaaloihin? Haluatteko rahaa vaatteiden ostamista varten? Jos haluatte, niin äänestäkää pappiapuolalaisia, kuningasmielisiä ja konservatiiveja ja vaikkapa vapaamielisiäkin, mutta muistakaa, että sosialistien ehdokkaita äänestäminen merkitsee äänten

antamista saarron puolesta." Kaikkia tällaisia toimenpiteitä, uhkaavan aseellisen voiman lisäksi, on tarvittu Paderewskin hallituksen pystyttämiseksi sosialististen voimain keskelelle.

Nämä samat voimat ja keinot jotkakin samanlaisissa muodoissa ovat nyt liikkeellä liittolaisih tyydyttävän hallituksen järjestämiseksi Unkariin. Tarpeetonta sanoa, että sellaisessa asemassa ollen työläisiltä kysytään mitä lujinta päättävääsiisyyttä ja rohkeinta luottamusta omiin voimiin. Unkarin työväestö ei väisty tleltään, jos se vaan katsoo voivansa kestää sen puristuksen, jonka alaisena Venäjän voitokas köyhälistö on joutunut rakentamaan sosialistista yhteiskuntaa. Driplet.

Suuntavirtauksia Suomen sos. dem. puolueessa

"Viestissä" kirjoitetaan:

Oikeistososialidemokraatit pitävät sangen kireällä ohjaksia käsissään Suomen sosialidemokratisessa puolueessa. Heidän hallussaan on puolueen ylin johto, eduskuntaryhmä y.m. valtaapaikat samoin kuin puolueen piiri- ja paikallisjohtokin melkein kaikkialla; ja samoin heidän hallussaan on melkein koko "työväenlehdistö", niinikään ammattiyhdistysliikkeen johto, osuuskauppaliike j.n.e. Siten saa puoluekommunismia vastustavan vastavallankumouksellisen luonteensa, ja on sen työläisjoukkoja ja niiden käsitteitä turmeleva vaikutus melkoisan suuri.

Oikeistososialidemokraattien johdon alaisuuteen eivät työläisjoukot ole kuitenkaan napisemalta alistuneet — vaikka näiden herrojen arvostelevainen saatakin viedä suojeluskuntalaisten ja ohranan kynsiin. Suomen köyhälistö on sisimmässä sydämessään kaikesta huolimatta vallankumouksellista. Sitäpäitisi on oikeistososialidemokratian kermakerros jo kokoonpanoltaan siksi epäilyttävää, ja sen toiminta siksi lahtariemielistä, että työläisten terve prolettaarinen vaisto pakostakin nousee sitä vastaan. Tuo kermakerros on kokoonhaallutunut menshevikeistä ja vallankumouksen pettureista, ennen puolueesta

poispotkituista tai muuten syrjäytyneista taikka tähän asti tykkäänään tuntemattomista puolivillaisista ja kokovillaisista porvariaineksista, jotka lahtari-terrorin turvin ovat ottaneet johdon ei ainoastaan Helsingissä vaan myös kaikissa maaseutupiireissä.

Niinpä on nostanut päätänsä jonkinlainen vasemmistolaisuus. Huomautetakoon heti, että tässä ei ole lainkaan puhe vallankumouksellisista, tietoisesti tai tiedottomasti kommunistisista työläisaineksista, joilla ei toistaiseksi ole mitään julkisen esiintymisen mahdollisuutta tai kommunisteista, joita puolueen vasemmistoaineksien keskuudessa saattaa ajan oloon kehittyä. Saattaa olla, että puolueen vasemmassa siivessä on mukana työläisiä, jotka toisissa oloissa tunnustautuisivat kommunisteiksi ja ovat siksi kehittyvässä. Mutta tässä on puhe ainoastaan tietoisista vasemmisto-sosialidemokrateista, jotka teoreettisesti kyllä osaavat erottaa vasemmistolaisuutensa kommunismista, ja jotka tietävät että sosialidemokratia ja kommunismi ovat toisilleen vastakkaiset vaikkapa olisi vasemmistososialidemokraateistakin kysymys.

Älköön työläiset erehtykö ja älkööt he pitkö vasemmistososialidemokraatteja samoina tai "melkein yhtä hyvinä"

kuin kommunistit ovat. Ovat käsitettävä näiden suuri ja menettelytapana voimakkaasti vaikuttava periaatteellinen ero. Älkööt työläiset missään tapauksessa tyytykö vasemmistososialidemokratiaan. Se ei ole samaa kuin vallankumouksellinen sosialismi, vaikkapa he käyttävätkin räikeätä puhetapaa lahtari-ilmioita arvostellessaan. Vasemmistososialidemokratiakin vie harhaan työläisiä samoin kuin oikeistososialidemokratiakin, sillä sekin johtaa työläisiä pois kommunistisen köyhälistövallankumouksen tieltä.

Katsokaamme, minkälaisia vasemmistososialidemokraattimme ovat. Ensinnäkin ne ovat parlamentaarisia, kannattavat parlamenttitoimintaa. Se on jo vallankumouksen vastakohta. Sitte niiden vaatimukset ovat radikaalisia, demokraattisia reformivaatimuksia. Näiden vastakohtana esittää kommunismi sosialistisen vallankumouksen. Vasemmistososialidemokraatit siis ovat kuin ovatkin reformisteja, jotka istuvat porvarillisessa parlamentissa. Siten heidän ja oikeistososialidemokraattien välillä on vain este-ero, ei periaatteellinen eroavaisuus. Tämän toimintansa kautta pitivät vasemmistososialidemokraatit työläisjoukoissa virillä toivoa saavuttaa korjauksia oloihinsa ilman yhteiskunnallista vallankumousta.

Samoin nämä vasemmistososialidemokraatit kannattavat reformistista ammattiyhdistysliikettä. Kommunismi sen sijaan ei hyväksy tätä enempää kuin parlamenttitoimintaakaan, sillä molemmat ovat vieraat ja vahingolliset köyhälistön vallankumoustoiminnalle. Me kommunistit hyväksyimme ainoastaan vallankumouksellisen joukkoliikkeen julkisen toiminnan muotona. Me hyväksyimme ainoastaan neuvostojärjestelmään tähtäävän liikkeen, emme kapitalistista rosvovaltiota pönkittävää ja sen elinaikaa pidentävää reformismia, joka kiinnittää työläisjoukot kapitalistivaltion orjuuteen.

Edelleen ovat nuo vasemmistososialidemokraatit anti-militaristeja. Heidän mielestään väikkyä vieläkin se ihmeen demokraatin harhakuva, jonka vallankumous löi murskaksi ja osoitti vaaralliseksi petokseksi.

Natsionalisteja ja isänmaallismielisiä ovat ne myös. Ne innostuvat Suomen riippumattomuudesta — huomaamatta, että maamme on ainoastaan Lontoon ja Pariisin pankkiirien vasalli. Kansainvälisen vallankumouksen kannalle ne eivät jaksakaan eivätkä tahdo nousta. Sen sijaan me kommunistit olemme ennen kaikkea kansainvälisiä vallankumouksellisia, jotka annamme huomiota kansalliselle ja isänmaalliselle näkökohdille ainoastaan sikäli kuin nuo porvarilliset vaistot suurissa kansanjoukoissa ovat kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen esteenä ja vastuksena. Eivät meidän vasemmistososialidemokraattimme suinkaan ole vallankumouksen sotureita kansainvälisen luokkasodan rintamalla. Ei, — ne ovat vain pienen "itsenäisen" maan pieniä nurkkasosialisteja.

Vasemmistososialidemokraattimme eivät ole vallankumouksestamme mitään oppineet, eivät ole myös mitään unohtaneet. He ovat edelleen sillä kannalla kuin oli vasemmistolaisuus puolueestamme ennen vallankumousta. Meidän vasemmistososialidemokraattimme kulkevat radikalaisuudestaan huolimatta samaa reformistista latua kuin oikeistososialidemokraatitkin. Ratkaisevalta hetkellä tulevat vallankumoustopaukset tietenkään ylskaamaan vasemmistososialidemokraateistamme ehkä suurimman osan kommunismin taistelulipun alle. Mutta siihen mennessä sekä nykyisellä epämääräisellä radikaalisella, mutta joka tapauksessa kommunismia vastustavalla menettelyllään ovat vasemmistososialidemokraatit ehtineet tehdä isonjoukon pahaa työläisjoukkojen käsitteitä sekoittamalla.

Tässä on tahdottu kuvata ainoastaan, kuten sanottu, sitä vasemmistososialidemokratiaa, joka tietoisesti asettuu reformismin kannalle, eikä ota periaatteellisista syistä osaa köyhälistövallankumouksen valmisteluun, pikemminkin sitä sekavuudellaan vahingoittaa. Vasemmistolaisuuden nimellä kulkee kyllä kommunismin kehittymässä olevia työläisaineksia, jotka, sitte kun ovat vieläkin kerran nähneet ja kokeneet laillisten porvarillisten keinojen tehottomuuden köyhälistön suurien

vaatimusten toteuttamisessa, kääntyvät kommunistien taisteluipun alle. Nämä "vasemmistolaiksiksi" kutsutut työläisainekset tarvitsevat ainoastaan selvittävää kommunistista kirjallisuutta, jotta heistä tulee köyhälistövallankumouksen hyviä sotureita.

Sellainen teoreettisesti — lähinnä Kautskyn ajatuksille — perustettu vasemmistososialidemokratia, sellainen "keskusta", joka hoipertelisi scheide-mannilais-noskelaisen (tannerilaisen) vasesosialismin ja kommunistin välillä, näyttäisi Suomessa olevan halukas lähtemään vesille oman puoluelipun alla, jos uskaltaisi. Katsotaan kummin-kin sen voimia liian vähäisiksi ja pelätään, että sittenkin suuret työläisjoukot jäisivät oikeistososialidemokratiiseen puolueeseen, joka on ovelasti osannut rakentautua Suomen entisen sosialidemokratian puolueen traditioonelle ja siten käynyt joukoille kodikkaaksi. Ajatellaan oikeisto- ja vasemmistososialidemokraattien voivan edelleenkin olla samassa puolueessa jossa viimeainnille varattaisiin suhteellinen edustus ja vaikutusvalta. Tämä käsitystapa parhaiten osoittaa vasemmisto- ja oikeistososialidemokratian periaatteellisen yhtenäisyyden — ne mahtuvat samoihin raameihin, kunhan vasemmistososialidemokraateille vain varataan oma tilansa.

Kommunistista puoluetta ei kukaan ajattelekaan sovitettavaksi samaan raamiin edellisten kanssa. Jokainen jo vastomaisesti käsittää, että kommunisti

mi on siksi vastakkainen sosialidemokratialle. Käsitetään, mikä käytännön vastakkaisuus siitä syntyy, kun sosialidemokratia periaatteessa rakentaa sille käsitykselle, että kapitalistivaltio on pysyvä ja reformien kautta vain uudistettava, mutta kommunisti sille käsitykselle, että kapitalistivaltio on hävitettävä ja perustettava köyhälistön neuvostotasavalta joka toteuttaa sosialismin köyhälistön diktatuurin alaisuudessa.

Saksan esimerkki osoittaa, että se vasemmistososialidemokratian "keskusta" eli riippumaton sosialidemokratia, jota meidän vasemmistososialidemokraattimme kaiketi tähtäävät, menettää pohjansa vallankumousmyrskystä. On käynyt niin, että riippumattomien johtajat ovat tulleet tungetuksi syrjään ja vallankumoukselliset joukot ovat määränneet puolueen menettelytavan, niin, jopa periaatteen. Tällä hetkellä Saksan riippumaton sosialidemokratian puolue on julkisesti asettunut kommunistien ohjelman kannalle ja taistelee avoimesti neuvostotasavallan ja köyhälistön diktatuurin puolesta. Tähän ovat sen vallankumoukselliset köyhälistöjoukot painaneet.

Samoin kuin oikeistososialidemokratia, on myös vasemmistososialidemokratia paljastettava joukkojen edessä oikeassa valossaan, reformisteina, jotka pitävät joukkoja epä tietoisuuden tilassa ja käsitteitä sekavina. Ainoastaan kommunisti antaa horjumattoman selvän vakaumuksen. Kommunisti.

Työväen levottomuudet Yhdysvalloissa

Vuosikausia sotakannalla olleiden armeijoiden tilalle astuvat nyt sodan päätyttyä kaikissa maissa omien etujensa puolesta liikehtivät työläisjoukot. Samalla aikaa kun Europan työväestö hulmuttaa päättäväisenä vallankumouksen lippua, valtaa levottomuus yhä suurempaa jalansijaa Amerikan työväenjoukkojen keskuudessa. Työnmaailmassa virtailevat väkevät tuulahdukset. Työnantajat seuraavat huolestuksella työläisten ultiimaattumia ja siel-

lä missä ennen katseltiin epäroiden ja kammolla välttämätöntä työlakkoa, työläiset nyt heittäytyvät rohkeana omien järjestöjensä ja vieläpä hallituksen virkailijoita uhmaten lakko- taistelun pyörteisiin.

Nykyinen työväestön liikehtiminen muistuttaa eräässä suhteessa sitä nousua, mitä Yhdysvaltain työväestö osotti sisällissodan jälkeen. Mutta sen sijaan, että sisällissotaa seurasi työväen järjestymisen ja unionististen liikkeen

voimistumiskausi, nykyään on jo järjestyneen työväestön toimintakausi. Kumpikin ilmiö on sodan luomien olosuhteiden tuotos. Kun sisällissodan jälkeen kapitalistinen kehitys alkoi voimakkaan nousukautensa ja kun toiselta puolen työvoima oli laskettu markkinoille ehdottomasti vapaana tavaranä, heräsi työläisissä entistä voimakkaampana kysymys omien voimien ja etujensa valvomisesta ja suojelamisesta. Sodan aikana oli pantu liikkeelle ala-arvoista paperirahaa, jonka johdosta työläisille kävi suorastaan välttämättömäksi palkkasuhteittensa järjestäminen elinkustannuksia vastaavalle kannalle. Sotilaitten vapauttaminen armeijasta saattoi työmarkkinat yhä huonommiksi ja antoi näin ollen työnantajille suurempia mahdolluuksia työsuhhteiden kiristämiseksi. Olojen kulku näin ollen suorastaan johti työväestön hakemaan tukea unionistisesta liikkeestä, joka sisällissodan jälkeen osotti tavattoman ripeätä edistystä.

Pälvän käytännölliset tekijät ne ovat suurimmaksi osaksi nykyään käynnissä olevan työväen nousun takana. Samalla kun eri teollisuusaloilla kautta maan Atlantin merestä aina Tyyneen mereen asti käynnissä olevilla lakko- taistelulla pyritään saamaan korkeampaa palkkaa tai lyhyempää työpäivää, ovat lakkoliikkeiden perimmäiset syyt löydettävissä sodan luomista tekijöistä. Nämä syyt voi määrittellä pääasiassa seuraavasti:

Tavattoman korkeat elinkustannukset;

Sodan aikana on työväestö saanut tuntea oman tärkeytensä, kuullut puhuttavan paljon työläisten oikeuksista ja nähnyt oman voimansa merkityksen;

Työväestö on tullut tuntemaan yhteistoimintansa suuren voiman;

Työläisten luonnollinen pyrkimys

saada säilytetyksi sota-ajan palkat ja näennäiset tai todelliset etuisuudet;

Kapitalistinen riisto ja keinottelu on käynyt työläisille entistä kourantuntuvammaksi;

Käsitys siitä, että työnantajilla olisi ehdoton oikeus määrätä tuotantotuloja ja työläisten olosuhteita, on alkanut viime vuosina pahasti horjua;

Muitten maiden työläisten antamat loistavat esimerkit siitä mitä työläisten yhteisillä voimilla voidaan aikaansaada.

Näiden tekijäin lisäksi on tietysti vielä lukemattomia muita pienempiä tai suurempia vaikuttimia työläisten liikkeittämiseksi. Ylimalkaan sanottuna yhteiskunnallisen elämän kulku on saanut sellaisen käänteen, jolloin jokapäiväinen elämä niin aineellisissa kuin henkisissäkin suhteissa johtaa työväenjoukot tarttumaan käsiin olevien olojen järjestämiseen.

Samalla kun koko porvarillinen maailma etsii parannuskeinoa vallitsevien työtaisteluiden "kulkutaudille," kulkee yhteiskunnallisen elämämme keskellä syvä pohjavirtaus, joka avaa uusia tehtäviä yhäti kasvavan työväenliikkeen voimille. Hetken etuja tavoitellessaan työväenliike löytää itselleen laajempia näköaloja ja suurempia päämääriä. Oman aseman ja voiman tuntemus kasvaa, samalla kun liike oman henkisen ja ruumiillisen olemuksensa puolesta kulkee yhä eteenpäin ja korkeammalle. Työläinen, joka vielä tänään katselee välinpitämättömänä meidän jokapäiväisiä kamppailuitamme, voi huomenna löytää itsensä jo työväenliikkeessä ja seuraavana päivänä korottaa äänensä köyhälistön valankumouksen puolesta. Ennemmin tai myöhemmin on tapahtumain ja luokkataistelun logiikka kulettava nekin työläiset, jotka vielä ovat liikkeellä vain hetken vaikutelman mostattamana, tinkimättömän luokkataistelujan riveihin.

Drip!et.